

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO POPULAR

Any XII. Núm. 631

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

16 setembre 1933

Redacció: Carrer del Pi, 12, primer
Telèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Telèfon 17605 - BARCELONA

OPTIMISME!

Conquerint posicions

L'Acció Catòlica, dins la nostra terra, va conquerint posicions. Suaument, quietament, els seus rengles es van nodrint i aviat la seva empremta serà notada fins per aquells que més indiferentment passen pels camins de la vida social.

Els cursos de Santander, organitzats per la Junta Central d'Acció Catòlica, han obtingut un èxit remarcable. Lliçons i curssets sobre un conjunt de matèries ben diferents han pogut reunir més de cinc-cents alumnes, que els han seguit amb una constància remarcable. Insistent en la seva tasca, anyalment preparada i anyalment augmentada, ¿qui ens diu que d'ells no ha de florir una Universitat catòlica? ¿És que no es tenen ja preparacions i disponibilitats econòmiques per a constituir a Madrid una Facultat lliure de Filosofia i una altra Facultat lliure de Ciències teològiques?

Ara estem en plena preparació d'una altra Assemblea d'Acció Catòlica dins de Catalunya: la de l'Acció Popular, a Vich, que es presenta sota els millors auspicis i que es troba voltada d'un entusiasme palès. Excellents ponències de caient pràctic, conferències teòriques i doctrinals constituïran aquesta tercera Assemblea d'Acció Popular, que segurament no haurà d'envejar res a les seves antecedents de Montserrat i de Tarragona.

Un xic més enllà, i ja la Setmana Social espanyola, reunida aquest primer any de la seva reinstauració a Madrid, clourà el mes d'octubre amb un esplet d'entusiasme i amb magnífiques perspectives per a la formació d'un cos doctrinal i per a la difusió dels ideals socials cristians en la nostra terra. La Setmana es perpetuarà, i segurament molt aviat serà designada la segona població espanyola en què tindrà lloc la segona, en l'any vinent de 1934.

I si a tot això ajuntem la peregrinació a Roma de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, que indubtablement constituirà un dels fets més remarcables de joventut dins el nostre país, com totes les empreses organitzades per aquells benemèrits feocistes, esperança social nostra. I si encara hi volem afegir l'Assemblea General de la Joventut Catòlica espanyola, que tindrà les seves reunions entre els dies 12 (Nostra Senyora del Pilar) i 15 (Santa Teresa) del proper mes d'octubre, ¡quin cel més lluminós no es presenta a la nostra mirada per a l'esdevenidor de l'Acció Catòlica en el nostre país!

Oh, ¡quin moment més gràvid de responsabilitats i de possibilitats per a tots nosaltres, amics, catòlics d'aquesta terra! Del camp polític ens arriben immillorables referències; però és del camp social d'on hem d'esperar la bona i excellent collita, ja que és dins d'aquest camp que hem d'anar altre cop a la conquesta del poble, ara com ara desviat, en part, del Crist i de l'Església.

En aquest començament de tardor, que a casa nostra ens porta la dolcesa i el somriure de la Verge Blanca de la Mercè, les nostres il·lusions es desperden i la nostra fe en l'esdevenidor ens acarona, enmig de totes les contrarietats i dolors. Però, ¿què representen aquestes pels deixebles del Crucificat, l'Home de Dolors per excellència?

Un sol camí hi ha de redreçament a casa nostra: el que cada u compleixi amb el seu deure de catòlic, no pas de catòlic verbalista, sinó de catòlic integral, i ja tenim altra vegada nostra aquesta terra beneïda i pastada amb el llevat fecund de la veritat evangèlica, que ha modelat el nostre esperit a través dels segles i ha estat la base fermíssima dels homes més eminents de l'espiritualitat catalana.

De si convé llegir-ho tot

PER JORDI ARNAU

És allò que deïem l'altre dia; que no totes les coses que es contenen són veritat; però si d'alguna d'elles se'n treu una bona lliçó, ¿no valdrà la pena de fer-ne memòria encara que sigui un fet que no hagi passat mai?

M'ho van contar així:

Una vegada dos joves amics anaven de cacera empaitant les perdius per la vessant d'un turó amb llurs perdiguers. L'un passava per la banda baixa i l'altre seguia el seu rem bon tros més amunt, i així anaven avançant tots dos paral·lelament; el de més avall, però, una mica retrassat, perquè havia de fer més llarga la volta i també perquè així convenia a fi de què les perdius no volessin muntanya amunt.

Tot el dematí que caçaven i a l'hora que nosaltres els trobem el sol donava les ombres com si fos migdia. Per això, com si s'ho haguessin dit, els dos caçadors trencaven el paral·lelisme dels camins que feien i els donaven direccions convergents. El punt de convergència era una alsina que dava bona ombra a un pastor que s'estava dret vigilant el ramat. Allí, doncs, no tardaren en trobar-se els dos amics amb els sarrons ben plens, no precisament de caps de caça, sinó de provisions per al dinar. Es veu que eren previsors.

Allí tingueren conversa amb el pastor i li preguntaren si no gaire lluny d'allí podrien trobar una font per fer-hi el seu dinar. Els digué el pastor que sí, que allí dintre d'aquell barranc, sota aquells àlbers que estaven a la vista hi rajava una font d'aigua ben fresca. Els dos joves quedaren contents de la notícia i, traient-se el sarró, s'ajassaren sota l'alzina i sobre l'herba, i un d'ells va convidar al pastor a fumar un cigar. No cal dir que l'obsequi fou acceptat.

I entre ells encetaren una conversa, que el pastor escoltava indiferent, tot guaitant les ovelles que s'havien arremolinat a baix el torrent a beure.

—Tu has llegit la novella tal de Zola?

—No l'he llegida; referint-me, però, a crítiques autoritzades, la tinc com una obra immoral i, per consegüent, detestable.

—Jo, que l'he llegida, puc afirmar que tot això és ben cert. El meu parer està d'acord amb el teu i amb les crítiques a que et refereixes.

—Així he fet bé de no llegir-la.

—Això és altra cosa. No havent-la llegida mai podràs tenir sobre ella un criteri propi. Un hom ha de llegir totes les grans obres dels escriptors del seu temps i després pot classificar-les, si vol, sense necessitat de recórrer al parer d'altri. Fer això és depressiu.

—Doncs jo sempre he tingut un altre criteri. Posat que no tinc temps de llegir tot el que surt amb lletres de motllo, m'ho faig triar pels crítics que tinc per honrats, i no més lleigeixo les que em semblen bones. Compara el teu sistema amb el meu: tu llegiràs vuit llibres, quatre de bons i quatre de dolents i jo amb el mateix temps en llegiré vuit, que seran bons tots ells. Crec que la diferència està a favor meu.

—No és pas així com tu dius; per aquest camí no coneixeràs mai el món tal com és. Qui no més menja

coses dolces ignora què és el gust amargant, per molt que li expliquin.

—No tal; prou que alguna vegada t'equivocaràs i tastaràs sense voler una ametlla amarganta. Però aquí no es tracta precisament de tastar coses dolces o amargantes sinó de menjar coses sanes o coses infectes.

—Ba; ja veig que no ens entendriem. Anem a la font.

Els dos amics es despediren del vell pastor que anava xuclant voluptuosament el cigar que li havien regalat i s'encaminaren als àlbers i a la font.

Allí buidaren els sarrons, encengueren foc i posaren a les brases les costelles, que eren la part primordial i quasi exclusiva de l'àpet.

Fou llavors que veieren com s'anava acostant a la font el pastor:

—Mira, noi, ha sentit la farum de la costellada i ve a veure si el convidem.

—També podria ser. Li oferirem un glop d'anís, et sembla?

—Ca; farem com deien que feia l'amo de can Oliver.

—Què feia?

—Quan li arribava algú al migdia el rebia amb abraçades i acataments com si n'estés molt content i li preguntava si havia dinat. Si deia que sí, exclamava: "I jo que volia tenir el gust de què dinessi amb mi." I si deia que no, feia: "Si haguéssiu dinat us hauria convidat a beure; però ara no fa el cas." I així sempre en sortia bé.

En aquest punt la conversa arribà el pastor a la font, portant una mocadorada grossa, grossa, de bolets i féu:

—Perdoneu, companys; però pensant-me fer-vos un obsequi aquí us porto aquesta mocadorada de rovellons, per si els voleu per companys de les costelles.

I desfent el mocador, va deixar sobre una pedra tota la seva collita.

El lector de Zola s'hi va atansar, els va examinar detingudament i va fer:

—Mestre; vos teniu males intencions; tot això són rovellons de cabra i ben verinosos, per cert.

—Verinosos? I com ho sabeu?

—De petit que el pare em va ensenyar de conèixer-los per aquesta pelussa que porten. Jo me'n guardaré de tastar-los.

—Anem, home; vós no els tastareu perquè el pare us va prevenir, i de segur que el vostre pare tampoc no els havia tastat mai si no que parlava pel que havia sentit dir. Jo entenc que vós haviéu de tenir criteri per la pròpia experiència. En menjeu: si us fan mal són dolents; si no, són bons.

—Què en menjaríeu, vós?

—Jo no; que és cas.

—I doncs?

—És que vós sou diferent de mi i dels altres; perquè jo mateix us he sentit dir, encara no fa una hora, que us agrada testar-ho tot i després dir: "Això és bo, això és dolent" i jo he pensat: "M'agradarà veure aquest senyoret com ho practica amb aquests

rovellons." Si us decidiu, per mi no estigueu, que encara us podria fer el bon servei de portar-vos a casa a coll-i-be. En fi; com vulgueu. Adéu-siau.

—A poc a poc. Escolteu, bon home. Us accepto la bona lliçó que m'heu donat. Ara vós accepteu de nosaltres una costella i un vaset d'anís.

—La costella, no. Déu me'n guard de menjar carn dels animalons que guardo. Ara, pel que fa al vaset d'anís, si us penseu que me l'he guanyat, l'acceptaré.

I després de beure encara va reblar el clau així:

—Qui fos com les ovelles que ensumen totes les herbes i no tasten mai de les que fan mal. Un hom no té els sentits tan fins com aquests animalons; però pe raixò tenim la intelligència i sobre tot l'experiència. Un company meu en va morir, d'uns rovellon de cabra que va menjar. Déu l'hagi perdonat i li hagi pagat amb la glòria del cel el bon servei que ha fet a molts amb la seva desgràcia.

Els cursos d'estiu de Ripoll i de Santander

PER A. GRIERA

L'activitat desplegada pels catòlics en el camp de la cultura és considerable. Veiem com a Catalunya, durant aquest darrer estiu, hem tingut una sèrie de manifestacions d'esperit catòlic ben dignes d'ésser tingudes en compte. Els "Cursos de Vacances de Ripoll" han constituït un vertader èxit. Professors estrangers eminents que s'interessaven per la cultura catalana hi han pres part amb viur interès. L'escola jove llenguadociana, presidida per l'eminent abbé Salvat, hi ha concorregut, com l'any passat. Es pot dir que aquests "Cursos de Ripoll", on les cultures catalana i provençal són estudiades sota els aspectes lingüístic, literari, artístic i històric, constitueixen una de les manifestacions més interessants de l'espiritualitat i de la cultura religiosa de la nostra terra.

Al costat d'aquests notables cursos on han professat diverses disciplines homes de Ciència com els abbés Salvat i Rascol, Joan Givanel, els doctors Gros, Roquer i Junyent, Segarra, Font i Quer i Soler i Pla, tenim altres manifestacions de la vida cultural catòlica com l'Assemblea sacerdotal que se celebrarà molt aviat a Tarragona, els Cursos que per a la formació dels mestres s'han donat a la Federació de l'ensenyament lliure i al Casal del Mestre i la setmana d'estudis per a dirigents fejecistes celebrada darrerament a la casa del venerable Claret de Vich.

Però l'activitat més interessant que aquest estiu s'ha manifestat en el camp cultural catòlic ha estat la dels "Cursos de Verano", de Santander, fundats i dirigits per la "Junta Central d'Acció Catòlica".

La direcció d'aquests cursos d'estiu va ésser confiada a les sis organitzacions catòliques espanyoles de caràcter cultural que tenen avui per avui més importància:

- "Centro de Estudios Universitarios".
- "Escuela de Periodismo".
- "Federación de Amigos de la Enseñanza".
- "Grupo de Democracia Cristiana".
- "Instituto Social obrero".
- "Acció Popular de Barcelona".

La direcció d'aquests cursos fou confiada al senyor marquès de Lozoya, eminent historiador de l'art i professor de la Universitat de València, i tenia confiada la secretaria al senyor Martín Sánchez i Julià, jove d'una finor espiritual extraordinària, el braç dret de don Angel Herrera, director general de l'Acció Catòlica.

No vàrem tenir l'avinentesa, per dissort, de se-

guir tots els cursos, ni de sentir les lliçons dels homes eminents del camp catòlic com els PP. Ibeas, Getino, Regatillo, Fèlix Garcia, Pérez de Urbel, ni tampoc les dels doctors Gabeu, Marquès de Lozoya, González Ruiz i Larraz. També ja havien professat els seus cursos el P. Laburu, els senyors Cantero, Cerro, Soler i Blanco de Nájera. Vàrem tenir el gust de copsar les interessants lliçons del nostre Dr. Tusquets, de Llorente i de Rodríguez, dedicades a pedagogia i formació catequística. Vàrem tastar les conferències d'Apologètica del sacerdot eminent senyor Marín de Neguereula qui, sense posar-vos la qüestió prèvia, us parla en correcte català. I vàrem poder conviure una setmana deliciosa en companyia d'uns professors d'exquisida formació científica i social, que es diuen Joan de Zaragüeta, de la Universitat central de Madrid; Sancho Izquierdo, de la Universitat de Saragossa, i Varela de Limia, de la Universitat de Santiago.

L'ambient que ha rodejat aquests cursos d'estiu era immillorable. A la ciutat de Santander plana l'esperit dolç, suau i tolerant dels dos grans escriptors del segle XIX: Menéndez Pelayo i Perela. La temperatura és suau i benigna en aquesta ciutat encarada al mar. Al "Colegio Cántabro", on es donaven els cursos, l'ambient no podia ésser millor: uns locals magnífics; aquest col·legi sembla una universitat d'una ciutat del centre d'Europa. Els PP. Agustins han donat a professors i alumnes una vertadera hospitalitat i la cordialitat entre mestres i deixebles era exemplar.

És interessant de constatar que han concorregut a aquests "Cursos de verano" uns cinc-cents alumnes procedents de tots els indrets d'Espanya, des de Mallorca fins a Jaén i Galícia; joves distingits, advocats, metges, professors d'Instituts, dependents i obrers, i fins i tot alumnes procedents de la Universitat laica i oficial de la Madalena, una trentena dels quals prenia part a la Comunió general que el bisbe de Santander distribuï el dia de la clausura.

Els "Cursos de verano", de Santander, han estat un assaig reeixit i una viva realitat que ha demostrat les possibilitats de l'Espanya catòlica. La ciència catòlica espanyola al seu davant no hi té res. Com digué admirablement don Angel Herrera en el parlament de clausura: els catòlics no fem competència; el treballar en el camp de la cultura és col·laborar en l'enlairament dels esperits. Els catòlics, que són els únics que senten la idea d'universalitat, crearem la universitat catòlica.

L'estil cristià i l'estil revolucionari

PER R. RUCABADO

Prou! Ja n'hi ha prou. ¿És hora de dir prou, de sang obrera! ¿No heu vist aquest altre cop horrible per afegir a la negra piràmide funerària? ¿Aquest obrer tramviari, Joaquim Segura Casanova, cosit a punyalades, mort a cops de punxó el dia 4, només que en començar-se de parlar d'agitació sindical entre els tramviaris i al mateix temps que el sindicat anarquista omple d'injúries i amenaces els obrers d'aquest servei afectes a l'empresa? (1). ¿Però quina lògica i quina solidaritat i quin obrerisme és aquest? Els qui se sentin oprimits i explotats, s'explica que aixequin el braç venjador contra les persones dels explotadors, contra el concret burgès que oprimeix. ¿Però escometre i ferir i matar els altres obrers, els camarades d'opressió i esclavitud! Concertar les ires i les violències i les venjances d'una manera preferent no pas contra el capitalista opressor, sinó contra altres víctimes oprimides, ¿no és l'última paraula de la follia, de la ferocitat desorbitada? Doncs això és, i a simple vista, sense necessitat d'estadístiques ja es pot evaluar l'insensat i dement inventari. De patrons i capitalistes, sobretot en la indústria, en cauen raríssims per la violència sindical, i en canvi, els obrers cauen com xais en l'escorxador, víctimes dels seus propis emancipadors i redemptors, víctimes dels definidors i àrbitres de la "dignitat de classe".

Singular altruisme. És com si un metge hagués inventat, o cregut inventar, un remei seguríssim contra tal o tal altra malaltia, la tisi poso per exemple, i se n'anés de casa a casa a trobar un per un tots els malalts. Però que anés a trobar els malalts portant a una mà l'ampolla, a l'altra mà el revòlver, exigint-los de prendre aquell remei sota pena de mort immediata. — No volem adquirir el meu remei? Doncs, quatre bales al ventre, per "enemics de la salut". — ¿No us sembla que a les poques setmanes aquest metge boig hauria fet més estralls que la tuberculosi més aguda i encomanadissa? Som ara en un cas semblant, i per molt que ponderin els sociòlegs els estralls del capitalisme, vull dir de la primera fase de l'industrialisme en alguns països, amb l'explotació d'infants, i les jornades extenuadores, abusos als quals les lleis socials i les denúncies de la consciència cristiana molt més que els sindicats han posat fre, la matança horrible d'obriers per mà dels sindicats, matança per odi violent, intencionat, personal, per malícia incomparablement més dura i més crua que la dels pitjors capitalistes, aquesta matança, horrible doblement perquè implica la pèrdua dels obrers assassinats i la pèrdua dels obrers assassins, forma una crònica més tenebrosa, més infernal, més inhumana que la del manxesterianisme, perquè allò es va acabar, i això dura i perdura i no s'hi veu pas la fi!

¿És hora de dir prou! als sofismes negres que fan vessar-la, tanta sang treballadora! És hora de dir prou a l'equívoc infame que vol identificar l'obrer amb el revolucionari. Per virtut d'aquest equívoc els sindicats actuen amb el doble visatge d'entitats obres i d'associacions revolucionàries. Pretenen, com a associacions obreres abassegar la sotmissió i l'obediència cega de tots els obrers de cada ram, millor dit, de tots els obrers de tots els rams agrupats i mobilitats amb puny de ferro sota un comandament

únic. Però aquesta obediència a moltíssims els és difícil de prestar-la i de seguir-la, en quan aquestes mateixes associacions actuen, pensen i parlen en revolucionaris, es proposen finalitats revolucionàries i empen revolucionaris procediments. Topen, per tant, aquestes entitats amb els moltíssims temperaments obrers que no són revolucionaris — com no ho som ni vós, lector, ni jo, ni cap home de seny — i llavors es creuen aquelles entitats amb "dret" a castigar els obrers que no són de mentalitat revolucionària, "sancionant-los" durament i terrible, com si realment fossin enemics dels interessos dels altres obrers del ram. Com si fossin realment traïdors i mals camarades. D'aquí ve la designació infamant "esquirol", que és sempre el preludi de la persecució personal, de la venjança i l'atemptat homicida.

És hora, doncs, d'acabar amb aquest inic sofisma, i de dir i sostenir amb la veu ben alta i la cara dreta, que hi ha perfectíssim dret a no ésser revolucionari. Que una cosa és ésser obrers i altra cosa ésser revolucionaris. Que siguin revolucionaris els obrers que tinguin aquest sentiment o aquestes idees. Però que siguin respectats en llur llibertat personal els qui no senten ni volen la revolució. Hi ha obrers digníssims que no són, ni volen ser, ni seran mai revolucionaris. Hi ha dret a opinar com es vulgui respecte als problemes socials i a les qüestions obreres. Aquest dret que reconeixem en tot ciutadà, ¿per què no és reconegut en el ciutadà que és obrer? ¿Per què no es reconeix el dret perfectíssim que els obrers, com a ciutadans i com a homes tenen, d'ésser conservadors, moderats, antirevolucionaris, si els plau? Cal afirmar a tota veu el principi que cada obrer és un home lliure, amb lliure dret a opinar i a sentir com la seva lliure intelligència i el seu cor li dictin, així respecte als problemes polítics com als problemes socials que l'afecten. Lliure és cada obrer de tenir opinió pròpia i personal respecte al treball, als problemes del seu ofici, classe, indústria, respecte a les solucions, als procediments, als camins i mitjans aptes per a assolir el bé comú. Que sigui respectat com a obrer i com a home l'obrer que no senti, no compregui, no vulgui procediments ni solucions revolucionaris. Fer revolucionaris per força, i arremetre i sotmetre tothom en una organització revolucionària, és injust, homicida, criminal. És fer-se culpable d'atropell a la vida dels obrers, a la consciència dels obrers, a la dignitat i llibertat personal dels obrers.

Dues són les raons principals de l'obrer no revolucionari, per a refusar tota unió i coalició amb els revolucionaris, rebutjar tot avantatge material que d'aquesta unió li pogués pervenir, i resistir a ultrança les amenaces i les agressions que acompanyen el refús. *Primera raó*: el dret natural d'independència inherent a la persona humana, de no ésser associat contra la seva voluntat i menys encara contra la seva consciència. I per tant, el dret a no ésser revolucionari, el dret a no ésser anarquista, socialista ni comunista, el dret a no adherir-se a les organitzacions

(1) V. la nota "Miserables!", del Sindicat de Transports contra els tramviaris dissidents, reproduïda als diaris del dia 7 de l'actual.

d'aquests. El dret a no creure en la virtut i eficàcia d'aquestes organitzacions. El dret perfectíssim a creure que les organitzacions obreres revolucionàries: anarquistes, socialistes i comunistes, són enormement contraproduents per al bé i per als mateixos interessos econòmics obrers.

I la segona raó és que situant-se i tot en pla revolucionari, cadascú té dret a ésser revolucionari de la manera que li plagui. I que si els revolucionaris tinguessin alguna ombra de dret per a fer entrar els obrers en un organisme revolucionari, cada organisme d'aquests tindria el mateix dret. I si en nom de la unitat obrera els anarquistes tinguessin el que se n'ha dit "dret de coacció", "dret de fumigar", "dret de càstig", "dret de violència", ço que Sorel anomena "*droit de contrainte*", llavors també els socialistes tindrien el mateix dret... i també el comunistes. I cada grup revolucionari tindria dret a practicar la coacció, a arrossegar la voluntat dels obrers, a *castigar* els refractaris, i per tant tots i cada un d'aquests grups tindrien dret a coaccionar i perseguir i *castigar* a tots i cada un dels altres. Horrible tesi, que ilustra l'anarquia sagnant d'avui.

A un periòdic socialista (2) se li escapà d'escriure fa alguns anys una fórmula absurda i suïcida segons la qual tenia el "dret de coacció" el sindicat que *dugués la lluita de classes a les més extremes conseqüències*. Aquest seria, parlant clar i català, el sindicat que *pegués més fort*, que executés la violència d'una manera més dura, cruel i ferotge, amb la qual teoria els socialistes s'haurien realment de retirar davant dels anarquistes, que *peguen més fort*. I En Pestaña, l'autor i doctor de tota aquesta horrible sofística que impera fa quinze anys, hauria de renunciar a tota competència amb els de la F. A. I., perquè no hi ha dubte que els deixebles *peguen* molt més fort que el mestre.

La "*unanimitat heroica de la classe obrera*", el sagnant sofisma de Proudhon i de Sorel, aquella unitat filosòfica similar a la d'un Estat en guerra, que té dret a aplicar sancions (¡i quines sancions: penes de mort!) (3) als desertors, cau desmentida pel dret de cada obrer a interpretar la revolució, i a iniciar la revolució tal com li acomodi, i tomba esmicolada a posteriori pel fet de la destrucció pràctica d'aquella falsa unitat. No pot ésser més irrisòria i sarcàstica la divisa de Carles Marx: "*Proletaris, uni-vos*", perquè les desunions i lluites sagnants d'unes Internacionals contra les altres, de cada federació sindical contra les altres, dels grups obrers revolucionaris uns contra altres, omplen la història i la crònica actual, i donen vigor profètic una vegada més a la paraula de l'Evangeli: "Tot regne dividit contra de si mateix, serà destruït." El descoratjament i la derrota rematen el darrer llibre d'Edouard Berth, el deixeble i apòstol de Sorel (4), desconsolet per la divisió de la C. G. T. francesa després de l'escissió del grup bolxevic que formà en front d'ella la C. G. T. U., divisió que implica l'ensorrada del mite de la sacra unitat de la classe obrera, que era precisament la base mateixa del "dret a la violència". De manera que tota la filosofia de la violència apareix ja intel·lectualment desada en acabar-se el novíssim llibre del darrer teoritzador. I a casa nostra ho veiem amb les lluites despietades entre *faistes* i *trentistes*, les dues fraccions anarcosindicalistes, que culminen en l'extrem de ferocitat que es donà a València on, ferits i tot després de la topada del Cinema Cervantes (5), *s'escometien encara a cops de ganivet a dins*

mateix de l'Hospital on eren assistides les víctimes d'una i altra banda. A Barcelona, centre iniciador d'aquesta guerra folla, en el Ram de l'Aigua dona lloc a violentes escenes quotidianes en les fàbriques, perseguint-se els obrers d'una i altra fracció, *anarquistes tots ells*, pistola en mà per les quadres i a fora pels carrers, expansió de la sembrada d'odi que féu el remot plantador de l'anarquisme, Ferrer Guàrdia, els néts del qual es destrocen, injurien i persegueixen a mort, proferint uns contra altres els mateixos insults, les mateixes greus i serioses amenaces que aplicaven als "*esquirols*"...

Jo només voldria tenir temps per a compondre un promptuari a utilitat dels obrers lliures, catalogant les injúries que s'han dit i les acusacions que s'han llançat uns contra altres els diversos grups, sindicats i federacions obreres revolucionaris. La violència, la malícia, l'odi que arma i exaspera uns sindicats revolucionaris contra altres de la mateixa classe i temperament treu força, treu eficàcia, esborra tota ombra de dret o autoritat que gosessin invocar els sindicats revolucionaris per a obligar a sindicarse o a fer vaga els obrers lliures. El mot denigrant, resum d'enemistats, nunci d'amenaques i prenyat de violències, el mot tan temut dels sociòlegs: "*esquirol*", se l'han dit i se l'han repetit amb tota la ira i tota la malícia, els revolucionaris ells amb ells, centenars i milers de vegades...

En presència d'aquest paroxisme de furor i de sang on ha portat la pràctica i la teoria de la violència en les qüestions obreres, en presència d'aquesta inhumana incessant destrucció de vides obreres, — i d'ànimes obreres, les dels executors de les violències, devinguts per aquesta horrible educació, assassins i ara i tot lladres professionals — és precis sobreposar-se a la literatura que té per fruit l'expansió mortal d'aquestes violències. És precis tirar molta aigua fresca al vi de la literatura sociològica i obrerista. És precis canviar de ritme i d'estil.

És precis canviar de velocitat. L'obrerisme és conduït per un xofer boig, pres de la folia del córrer, fent desgràcies a tort i a dret, semblant de víctimes la carretera i llançant el vehicle a la catàstrofe. És precis moderar la marxa i el ritme de les qüestions obreres. Variar d'estil. Plantejar i pledejar millores i reivindicacions obreres a l'estil revolucionari ja veieu a quin abisme ens porta: a un dementiri obrer. És precis que la base de totes les bases obreres, que fins ara ha estat la violència, sigui *la pau*. Que totes les reformes, millores, vindicacions, tarifes, reglaments i tota mena de proposicions tendint a millorar la sort dels obrers, a defensar-los contra possibles injustícies, sigui *la pau i no res més que la pau*. Actuar *pacíficament*, pledejar *pacíficament*, defensar i negociar *pacíficament*, penso que això és el resum de la ciència social cristiana. Perquè actuar en violència això ja ho saben fer els revolucionaris, i molt millor que nosaltres, perquè la violència i el crim són el seu fort, i ja veieu on mena...

(2) *Justicia Social*. V. el nostre article a CATALUNYA SOCIAL. P. 203, 28 març.

(3) Georges Sorel: *Matériaux*, etc. P. 406, etc. Edouard Berth: "*Du capital*" aux "*Réflexions sur la violence*" P. 133, etc.

(4) Edouard Berth, op. cit.: *Post-Scriptum*, datat desembre 1931.

(5) Premsa del 15 d'agost. V. el setmanari *Sindicalismo*, òrgan d'En Pestaña i de la Federación Sindicalista Libertaria. Núm. 28, 25 agost (*Las andanzas de los "gangsters" en Valencia*).

I per aquesta pacificació i moderació indispensable, que no vol dir ni silenci ni resignació ni conformitat de cap mena a les injustícies i desequilibris actuals, és absolutament necessari rebutjar la vaga. Detestar, avorir, repudiar la vaga, que és la guerra, la violència, el crim i l'heretgia. És el crim, perquè les coaccions, amenaces, agressions i atemptats *inseparables, segons Sorel, de tota vaga* (6), als ulls de la moral cristiana no són més que crims. És l'heretgia, perquè ja ha dit Sorel que la pràctica de les vagues dóna *la intuïció del socialisme* (7). Cal prescindir de la vaga en primera i en última instància. Esborrem allò que porten alguns manuals nostres de sociologia, que cal actuar pacíficament, i *si no s'obté la justícia reclamada, en últim terme* declarar la vaga. Cristianament no s'admet la violència *ni en últim terme*. Cal suprimir aquesta apel·lació a la vaga *en última instància*. ¿En última instància la violència, l'agressió i el crim? Cal no oblidar *ni un moment* que totes les vagues són necessàriament violentes, perquè així ha estat definit pels promotors i filòsofs de la vaga, perquè vaga i violència són sinònims, i a més perquè *tota vaga parcial conté en potència, comprimida, la vaga general* (8).

El *cui prodest* de la vaga, general o parcial, és la revolució. El *cui prodest*, ço que s'incrementa i reinfla en tota vaga és el temperament, les idees, la filosofia, les doctrines revolucionàries. Només als temperaments arborats per la violència i la venjança, pot plaure el procediment de suspendre el treball,

que és suspendre els jornal i el pa de cada dia. No és pas l'amor als obrers, sinó l'orgull típic del revolucionari, ço que imposa el turment de suprimir el guany del pa quotidià dels obrers, per a coaccionar el patró en la demanda. L'estil cristià seria prosseguir la demanda sense deixar la feina, perquè els pobres no tenen altre patrimoni material que la feina, i és suïcida perdre-la i és inhumà fer-la perdre. S'ha d'anar a la gestió *pacífica* de totes les qüestions del treball. *Pacífica en primera i en última instància*. Això vol dir canviar el ritme de les discussions socials. Posar al servei dels pobres, no la violència, no la venjança, no l'arma sagnant i suïcida dels revolucionaris. Sinó posar al servei dels obrers i dels pobres les virtuts que són l'energia dels cristians. L'energia cristiana, és molt més eficaç que les explosions de l'odi cec i dement. L'energia cristiana perllonga en esforç durador, obstinat, perseverant, incansable, la força que els revolucionaris dissipen en l'expansió instantània de la violència. La continuïtat, la perseverança, la paciència dels sants és la força social que els cristians han de fer prevaler a favor dels obrers i de tots els qui en una forma o altra pateixen necessitat o injustícia.

(6) *Réflexions sur la violence*. P. 434. *Matériaux d'une théorie du prolétariat*. P. 68, 405, 406, 407, etc.

(7) *Réflexions*. P. 173, 182. *Matériaux*. P. 61, 63, 69, etcètera.

(8) *Réflexions*. P. 168, 182, 434, 436. *Matériaux*. P. 61, etcètera.

Triomfen les dretes?

PER GASTON GERARD

Les eleccions de Vocals per al Tribunal de Garanties Constitucionals han emplenat d'esperança els pits de gran quantitat d'elements dretans de la nostra terra. És natural; l'èxit ha acompanyat tantes eleccions que a hores d'ara és ja evident el recel amb què els elements esquerrans d'Espanya esguarden tota consulta al cos electoral. I d'aquí la por horrible que senten davant la possibilitat de dissolució de Corts! ¿Qui sap el que podria venir darrera d'aquesta dissolució, amb les consegüents eleccions?

Però si aquests resultats ens han d'infondre optimisme, fariem malament pensant que són aquests els únics camins pels quals hom ha de solucionar els problemes vius de l'hora present. L'aspecte polític és enormement interessant en la vida dels pobles; però no és pas el més interessant ni el més bàsic. La política no pot fer més que reflectir un ordre social preexistent; i si aquest no és un ordre social cristià, tampoc, a la llarga, ho serà l'ordre polític.

Per tant, a nosaltres ens han d'alegrar els triomfs polítics i hem de lluitar per a obtenir-los, amb totes les nostres forces. Però, majorment ens han d'emplenar de goig els triomfs en l'ordre de la cultura, de la pau i la justícia socials, de la pietat, de la solidesa i enrobustiment de la família, ja que en ells resideix el secret per a la transformació de la societat. Si ara tenim algun triomf polític, cal atribuir-los, per un costat, al llevat cristià del nostre país,

pastat en cristià durant tota la seva història; però, per altra banda, a un sentit conservador d'interessos creats, que ja no resulta tan interessant, tot i ésser-ho molt des del punt de vista social.

Per tant, sense menysprear la vida política, que és molt interessant i absolutament necessària, a nosaltres ens ha de preocupar majorment la creació d'escoles catòliques de primer i segon ensenyament; l'establiment d'alguna institució d'alta cultura en el sentit catòlic de la paraula, trinxera des d'on hem de defensar les nostres posicions socials; la intensificació de la vida cristiana en l'ordre de la pietat, clau de tota vida social i individual; l'enrobustiment familiar, destruint aquesta planta malastruga del divorci, que mata la família i amb ella la rel de totes les nostres institucions bàsiques socials; i la troballa de fórmules de pacificació social entre patrons i obrers, amos i criats, que vingui a establir altre cop la veritable pau social, que només pot derivar de la pau dels esperits mitjançant l'efusió cristiana de justícia i d'amor al proïsme.

Enhorabona, doncs, amics, per aquests resultats electorals: però pensem que a l'ombra d'ells nosaltres hem de bastir escoles, parròquies, patronats, institucions socials de tota mena, de les quals ha de derivar la futura massa social fermentada en el Crist, car sense ella inútils serien tots els nostres esforços i falses totes les nostres victòries.

La tercera assemblea d'«Acció Popular»

El nostre temperament, per excel·lència individualista, no dóna importància a les manifestacions col·lectives guiades pel seny. En canvi, tota manifestació de caràcter sentimental enterneix a tothom. Cal només observar que les grans parades que, de tant en tant, es produeixen aquí, són filles del sentimentalisme; són esclats de l'emoció. Aquest fet explica el constant va-i-ve de les masses populars catalanes que, gairebé mai, en els moments decisius, es manifesten amb encert.

El pensament i l'acció dels catalans estan faltats d'una continuïtat i d'una directiva que fassin profitosos els llurs esforços. Aquest fenomen curiós té una explicació, i és l'absència de la ideologia cristiana en la direcció dels nostres moviments populars. Si la idea cristiana no dirigeix el pensament i l'acció d'un poble, la vacil·lació, l'anar a les palpentes, la falta de visió de conjunt predomina en els dirigents. El governament d'un país solament pot ésser assumit pels representants d'una ideologia precisa, clara i diàfana. Han fracassat el liberalisme i el socialisme, els dos colossos que han dominat durant els segles dinovè i part del segle actual. S'imposa un retorn a la *Civitas Dei*.

Sortosament la reacció contra els dos grans flagells, que han estat a punt d'aniquilar la civilització occidental, cada dia és més intensa. Vivim un moment de força i intensa renovació cristiana. Aquesta renovació es manifesta en tots els ordres de la vida: en el social, en l'econòmic i en l'intel·lectual.

A Catalunya «Acció Popular» ha desplegat aquesta bandera de renovació espiritual i social. La creixença d'aquesta organització social és altament esperançadora. En el moment actual té establertes organitzacions a la majoria de localitats de l'arxidiòcesi de Tarragona. El moviment d'«Acció Popular» és, per altra banda, un moviment social. Aquesta entitat, continuadora de l'obra del Pare Palau, proclama la renovació social de la nostra terra en sentit cristià. Combat els abusos dels dalt i els excessos dels d'abaix. Proclama l'establiment del nou ordre social, definit d'una manera tan admirable per sa Santetat Pius XI en l'encíclica «Quadragesimo anno».

L'organització per professions o estaments té avui una actualitat extraordinària. El nou estat camina cap a una estructura estamental.

«Acció Popular» no proclama una organització corporativa on entri la lluita de classes, sinó una organització amb harmonia de professions o estaments.

Durant l'Edat Mitjana els gremis vivien a l'ombra del campanar de la parròquia; tenien el seu altar a l'església parroquial; el rector era el seu conseller i, fins i tot, moltes vegades el seu caixer.

El Papa Pius XI ha donat a l'Església un document admirable i ha establert una institució meravellosa que el faran immortal. És l'encíclica «Quadragesimo anno» i és l'organització de l'Acció Catòlica. I en l'estructura d'aquesta última, establint l'apostolat seglar, sota les ordres de la jerarquia, el Papa ha assenyalat una diferència amb l'Acció Social catòlica. «Acció Popular» o «Acció Social Popular», que no és ni un partit polític, ni tampoc és acció catòlica, reclama l'establiment del nou ordre social seguint les ensenyances de la susdita encíclica en l'ordre econòmic-social. I com els dirigents d'«Acció Popular» tenen una idea de ço que és el «Corpus Christi mysticum» posen un especial interès perquè les activitats desplegades en les localitats caminin d'acord amb les activitats socials de la parròquia.

La serment s'assecarà tan aviat com sigui separada del cep. Les activitats de l'Acció Social catòlica devindran estèrils tan bon punt estiguin en desacord amb les activitats parroquials. Per a l'«Acció Social Popular» no existeix altre ordre jeràrquic que la família, la parròquia, la diòcesi i l'Església. Com els antics gremis, l'organització estamental que es diu «Acció Social Popular» vol viure sota el brancatge de l'Arbre de la Vida, vol ésser vivificada amb la sang del Cos místic de Jesucrist; perquè mai viurà ni separada ni divorciada de la parròquia ni la diòcesi.

Enguany hem convocat als socis i amics d'«Acció Popular» a la ciutat de Vich per a estudiar les doctrines de les dues grans encíclics «Rerum Novarum» i «Quadragesimo anno» de tan viva actualitat. És el nostre desig que tots els socis, amics i simpatitzants d'«Acció Popular» fassin cap a Vich els dies 30 de setembre i primer d'octubre. A la ciutat de Viena, en els moments que escrivim aquestes ratlles, hi ha centenars de milers de catòlics, reunits en magna assemblea per a estudiar «l'esdevenidor de la civilització occidental». Que les assemblees d'«Acció Popular» devinguin el «Katholikentag» dels catòlics de Catalunya i que tots els catòlics catalans hi prenguin part, inscrivint-se o assembleistes o fent acte de presència a la ciutat de Vich durant els dies 30 de setembre i primer d'octubre.

A. G.

FARMÀCIA I CENTRE D'ESPECÍFICS

Laietana, 50
Telèfon 14729

L. VILAR

Laietana, 50
Telèfon 14729

SERVEI FARMACÈUTIC PERMANENT DIA I NIT

LABORATORI MITRO-BIOQUÍMIC ESPECIALITZAT EN ANÀLISIS CLÍNIC

Recordi sempre els següents productes de fama mundial:

CEREBRINO MANDRI. Contra tota mena de dolors. **TABLETAS GABA.** Curen la tos i catarros; indispensable als fumadors. **CALLICIDA LADIVONSIN.** Contra ulls de poll i dureses. **BALSAM C. DE KONING TILLY.** Gran depuratiu de la sang i ronyons. **AIGUA DEL CARME BIHEL.** Insustituïble contra mareig, vòmits; preventiu del tifus. **BALSAM BIEL.** Cura cremades de sol i irritació de la pell. **PRODUCTES VERKOS.** Pasta antiflogística, Esparadrap, Aigua oxigenada.

Moviment catòlic

La Setmana Social de Roma i la de Madrid. — La XVII Setmana Social dels catòlics italians fou inaugurada el diumenge, dia 3 de setembre, i clausurada el dissabte següent, dia 9.

La caritat, fou el tema general. La caritat i l'hora present, l'aspecte doctrinal de la caritat, la caritat i la vida individual, l'aspecte social de la caritat i l'aspecte històric de la caritat, foren els temes particulars explicats per eminents professors. El cardenal Pacelli, Secretari d'Estat; diferents bisbes, el P. Gemelli, rector de la Universitat del Sagrat Cor; catedràtic d'aquesta i d'altres Universitats; la professora Dalmazzo i altres oradors tractaren els temes assenyalats, amb tanta doctrina com eloqüència.

L'activitat espiritual fou intensa. Cada dia, al matí, Missa a l'església de Sant Apollinar; i al vespre, Benedicció eucarística a la mateixa església.

La primera Setmana Social dels catòlics d'Itàlia fou celebrada a Pistoia en el mes de setembre de 1907. La presidí el cardenal Maffi. Les altres tingueren lloc: 1908, a Brèscia i a Palerm; 1909, la quarta, a Florència; 1910, a Nàpols; 1911 a Assís; 1912, a Venècia; 1913, a Milà; 1920, a Roma, 1922, igualment a Roma; 1923, a Torí; 1925, a Nàpols; 1926, a Gènova; 1927, a Florència; 1928, a Milà, i 1929, a Roma.

El diari *L'Osservatore Romano* ha dedicat recentment una llarga nota a la Setmana Social, que serà celebrada a Madrid del dia 15 al dia 20 d'octubre. El diari romà ha recordat que la primera Setmana Social dels catòlics espanyols fou celebrada a Madrid l'any 1906. Seguiren les de València (1907), Sevilla (1908) Santiago (1909), Barcelona (1910) i Pamplona (1912). Després vingué una llarga interrupció. Ara es restableix la celebració de Setmanes Socials a Espanya, mercès als supremes directores de l'Acció Catòlica Espanyola, com diu el diari romà.

La Sagrada Teologia, tema d'interessant actualitat. — Amb una Missa pontifical, celebrada a l'església de Santa Creu, de Varsòvia, fou inaugurat el segon Congrés teològic de Polònia. Hi prengueren part més de seixanta congressistes, en representació d'una vintena de còrcols afiliats a l'Associació teològica polonesa. Tractaren temes de teologia bíblica, dogmàtica i moral. En la sessió inaugural, el cardenal Kakowski, arquebisbe de Varsòvia, parlà de l'ocasió

que la Polònia lliure té ara de celebrar congressos, com el teològic, que abans, sota el domini de Prússia i de Rússia, haurien estat impossibles. A més de l'arquebisbe de Varsòvia, honoraren el Congrés teològic, amb llur presència, el Nunci apostòlic i el vice-ministre de la Instrucció pública.

Recentment *El Debate* recordava que la base i el coronament de tota tasca de restauració cristiana seran sempre l'esperit de cultura catòlica i la formació doctrinal dels elements directius de les agrupacions catòliques. I això ho deia el diari de Madrid, en un article editorial que dedicà a la celebració del cinquè centenari de la creació de la Facultat de Teologia a la Universitat de Lovaina.

Alliberada Bèlgica del jou d'un Estat potestant, en 1830, no tardaren gaire els catòlics a romoure la restauració de l'antiga Universitat de Luvaina. Ara aquesta Universitat ha volgut commemorar un fet important per a la religió catòlica de Bèlgica, com ho fou la implantació de la Facultat de Teologia a Luvaina.

La mort del primer Bisbe de la diòcesi de Berlín. — Després del Concordat entre la Santa Seu i Prússia, signat el 14 de juny de 1929, la nova diòcesi de Berlín fou creada per la Constitució apostòlica del 13 d'agost de 1930. La nova diòcesi consta de mig milió de catòlics, escampats entre sis milions i mig d'altres habitants.

Ha estat primer Bisbe de la diòcesi de Berlín monsenyor Cristià Schreiber, qui l'any 1921 havia estat elegit primer Bisbe de la restaurada diòcesi de Meissen, suprimida l'any 1581 per la Reforma protestant.

El dia 3 d'agost havia fet 61 anys. En els darrers dotze anys la seva activitat ha estat prodigiosa, àdhuc superior a les forces humanes. Tenia una profunda i extensa cultura, adquirida en el Col·legi de Fulda, a la Universitat Gregoriana de Roma i en el seu professorat a Fulda, que durà uns vint-i-tres anys. Estimava ardentment la seva pàtria alemanya, i alhora era un sincer admirador i amic de França. Ha estat, en els darrers anys, un dels homes que millor ha treballat a favor del desarmament moral entre els pobles enemics. Era molt estimat dels catòlics i apreciat dels dissidents. Morí santament el dia primer d'aquest mes, després de llarga i penosa malaltia, suportada heroicament.

ACCIONS A TERMINI
Informació • Compra-Venda

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa - Fontanella, 15

Pensem en l'eternitat

PER J. CIVERA I SORMANI

Contemplant el cadàver del diputat Campalans, que va morir tràgicament a la platja de Torredembarra, vaig fer-me aquestes reflexions:

¿Com és possible que l'home no es vulgui sotmetre a la llei de Déu, sabent que ningú no el podrà lliurar de la mort? Els qui no creuen adopten una actitud de rebeldia. Podem rebel·lar-nos contra el poder d'un home i àdhuc destruir el pedestal damunt el qual s'havia enlairat, ¿però qui és capaç de destruir Déu? L'home rebel es creu lliure perquè viu de la manera que més li plau; però quan arriba la seva hora, la mort clou els seus ulls i el fa caure a l'abisme de l'eternitat. Tots els homes que avui es declaren enemics de Déu i de l'Església, vindrà un dia que hauran de comparèixer davant del jutge suprem. En Campalans, que era un home intel·ligent, no va saber destriar el camí que mena a Déu. Moltes vegades havia parlat irònicament de la religió catòlica i s'havia befat de les veritats bàsiques damunt les quals es recolza l'Església. Mentre escampava la llavor de l'escepticisme, els fruits de la qual estem recollint actualment, no es donava compte que ell no disposava de la vida i que moriria quan el Déu, en l'existència del qual no creia, faria brandar damunt el seu cap la dalla de la mort. El mar, que l'havia rebut amorosament tantes vegades, es va posar a bramular furiosament i va fer caure les tenebres damunt els seus ulls.

Si els homes descreguts no es deixessin enlluernar tan fàcilment per l'espectacle brillant de la vida i pensessin una mica més en la mort, segurament es posarien damunt el front ensuperbit una mica de cendra i cercarien el camí que mena a Déu.

Tots els homes que en l'actualitat combaten l'Església i els fills predilectes de Jesucrist, es creuen immortals. Us diuen el que faran dintre de deu o vint anys, i no poden assegurar davant el sol que rodola cap a la posta si l'endemà el veuran brillar de nou dalt del cel.

És aquesta la causa de la paciència de Déu. És pacient perquè és etern. Si Déu ens ha de judicar quan arribi la nostra hora, ¿per què ens ha de castigar a la terra quan obrem malament? Per això alguns dels homes que no estimen Déu i el combaten, obtenen càrrecs i honors. Ara es creuen poderosos perquè han aconseguit enlairar-se, però que es posin a l'aguait si no volen que la mort els clogui els ulls sobtadament.

Trobaríem al món molta de gent bona que humanament no és feliç perquè no pot aconseguir les coses que abelleix. No ens hem de desencoratjar si no obtenim les coses que ens plauen, malgrat la nostra fidelitat a Déu, perquè mai no ha dit que als homes bons els convertiria la terra en un paradís.

Sembrem i recollirem quan sigui l'hora. Certament que es cometten moltes injustícies, i que no sempre el món té esment dels mèrits i de les virtuts dels homes humils; però tingueu la seguretat que quan arribi la nostra hora Déu ens farà justícia. Al món, quasi sempre, triomfen els homes que tenen audàcia. ¿Què té d'estrany que no s'adonin de vosaltres, si oculteu els vostres mèrits sota la túnica de la humilitat? No us sàpiga greu que no us encensin i que no reconguin les vostres virtuts ni la vostra intel·ligència. És preferible que us recolliu dintre de la vostra ànima i que el temps que haurieu d'esmerçar en les coses fugisseres de la vida, l'esmerceu en la contemplació de les perfeccions de Déu. L'home creient, malgrat les injustícies del món, és més feliç que l'home mundà perquè porta dintre l'ànima la pau de Crist.

Si els descreguts meditessin aquestes veritats no serien tan superbirosos. Alguns d'ells, a l'hora de la mort, han volgut rectificar el seu passat. Ens han assegurat que un polític esquerrà, que va morir no fa molt de temps, en els moments terribles de l'agonia, va demanar un sacerdot. Els amics que el voltaven no van voler escoltar els seus precs, i va cloure els ulls sense el consol dels auxilis espirituals. Aquest fet es repeteix molt sovint. Passen la vida befant-se de Déu, i quan s'adonen que van a emprendre el camí de l'eternitat, s'espanten i demanen la presència d'un sacerdot. Quan la vida triomfa ens sentim forts i poderosos, però quan la mort terrible passa davant els nostres ulls, ens donem compte de la nostra petitesse. ¿Qui és l'home que no tremola i s'espaoordeix quan es troba a les acaballes de la vida?

L'home que porta en els ulls i en l'ànima la llum de Crist, mor serenament perquè sap que per als cristians la mort no és altra cosa que una nova naixença. Si hem sabut passar pels camins de la vida portant pacientment la creu del sacrifici i del dolor, en arribar l'hora de la mort sentirem una mena de deslliurança. Si som a la platja i sabem que a l'altra banda del mar ens espera el bon Jesús, amb quin delit mourem els rem i inflarem les veles per a poder veure de seguida la faç serena i resplendent del nostre Estimad?

Si observeu serenament les coses del món, us convencereu que no tenen cap valor. Darrera les coses aparentment belles, hi ha la ficció i la mentida.

Sovint la nostra fantasia ens fa creure que els núvols que veiem enllà de l'horitzó són muntanyes bellament ondulades. No volgheu que ningú s'adoni de vosaltres. Oculteu-vos i pacientment feu caure la bona llavor damunt el solc de la terra generosa. Treballar per Déu és l'ideal suprem dels qui no esperen res del món i abelleixen la pau del cel.

*Els conflictes de la terra***Cal ésser comprensiu**

PER J. OLLER, Prev.

Quasi diàriament es parla i s'escriu sobre els camperols de moltes de les nostres comarques catalanes, els quals, seguint exemples desviadors i marcadament immorals, sense haver tingut cap conflicte amb els propietaris de la terra que conreen, retenen i es fan seus el 50 per 100 dels fruits que toquen a l'amo.

Mai no podran lloar-se uns actes que tinguin com objectiu el trepitjar un contracte lliure, oi més, si aquest contracte no es fa incompatible amb la veu d'una consciència justa i honrada. Cal, però, no fer el sord a la veu del temps que porta quasi sempre una empena que transforma i capgira lleis que ahir eren tingudes com a racionals i acceptables.

L'obrer industrial que pocs anys enrera s'hauria donat per satisfet amb un jornal constant i amb veure's respectat per l'amo en la seva vellesa i les seves malalties, avui es mostra més exigent i cerca unes condicions socials i econòmiques molt superiors a les seves aspiracions d'ahir. I l'amo comprensiu ha de mirar de satisfer-les, si vol l'harmonia a la seva fàbrica i la pau en el si de la llar, car són aspiracions que avala amb la seva signatura la paraula del Papat, precisament per a retornar a la vida del treball uns drets i uns deures que s'han fet fonedissos per l'egoisme del capital i per l'esperit anàrquic del treballador.

Una cosa semblant passa a la vida camperola. Ja no es dona a Catalunya el pagès que es mostri cofoi amb veure assegurada la seva existència de cada dia: menjar, vestir i poca coseta més com abans. El ritme del temps demana i exigeix una altra manera de viure. Cal confessar que en moltes de les nostres comarques el pagès ha assolit a bastament aquesta manera de viure. Per això han d'ésser reprovades les campanyes d'elements petorbadors i demagògics que han portat una vertadera guerra civil innecessària a les terres catalanes, on la majoria de pagesos estava plenament satisfeta de les condicions que regulaven els seus tractes amb els propietaris de les terres.

¿Han estat, però, prou comprensius molts propietaris rurals a l'hora present amb aquells seus masovers que no es deixaren conquistar per propagandes malsanes i anarquitzants respectant els tractes convinguts? ¿No podien i devien preveure que el mal exemple seria una forta temptació a la cobdícia humana, que per dissort portem tots arrapada al més pregon de les nostres entranyes? ¿No sembla que una mútua intelligència entre l'amo i el masover, entre el propietari i el rabassaire, com a premi a una fidelitat posada a dura prova, hauria estat d'una exemplaritat ben digna de lloança? D'aquesta exemplaritat, però, no n'hem tingut esment, ni en un sol cas. Més encara. Coneix l'articulista el fet d'haver estat demanat per uns parcers amb terres treballades en condicions gens generoses un nou contracte i rebre com única resposta la més absoluta negativa. I el pagès, fidel a la seva paraula, però amb tota la indignació en el seu pit vexat ha portat a l'amo les parts que li corresponien. ¿Guardarà sempre la ma-

teixa fidelitat? ¿No sembla que no hi ha dret a esperar-ho?

¿I què dir d'aquells propietaris que amb tot i conèixer que els tractes amb llurs parcers no són prou justos i fins abusius els han mantingut aprofitant moltes voltes la bonhomia del pagès? Cal només veure com viuen encara moltes famílies camperoles a Catalunya, car no tot és viure a les comarques del Penedès i del Llobregat i de Vich i del Vallès i altres. Lleida, Girona i la nostra mateixa "província" tenen terres on l'existència és fa ben poc grata als que han de conrear-les.

Amb un xic més de comprensió i d'amor evangèlic en molts dels que ara es queixen de les injustícies de què són víctimes s'hauria pogut barrar el pas a l'onada destructora que s'ha estès per totes les nostres terres. I és de doldre que la comprensió i l'amor no siguin encara conegudes d'una gran part dels de dalt. ¿Ens ha de venir de nou, doncs, que tampoc no ho siguin dels de baix?

El problema escolar als pobles

Nosaltres hem aconsellat sempre la constitució d'escoles catòliques, de tal manera que no resti el dia de demà cap poble ni vila de la nostra Catalunya que no tingui la seva escola al costat de la seva parroquia.

Però ¿serà això possible i convenient sempre? Heus ací la demanda que se'ns ha fet, i heus ací la contestació que han donat ja diversos pobles de la nostra terra.

En pobles petits, per exemple, és difícil el sosteniment d'una escola confessional al costat de les escoles laiques de l'Estat. Els mitjans econòmics de què es disposa, dissortadament, no sempre ho permeten.

Però, tot i permetent-ho ¿seria això sempre convenient?, ens pregunta un excellent amic nostre, perfecte coneixedor de la vida rural. Perquè si al costat de l'escola pública oficial es basteix l'escola confessional privada, ja tindrem des del primer moment la població escolar del poble dividida en dues categories: la dels assistents a la darrera escola i la dels assistents a les escoles públiques. I divisió en aquest punt tal vegada vulgui dir, donada la contextura dels pobles, divisió en tots els altres ordres de la vida civil. I ¿seria això un benefici pel poble i pels seus habitants que, al capdavant, poden ésser tots bons fidels catòlics?

Pensant-hi un xic, algú ha arribat a la solució següent, en pobles de poc veïnatge: en lloc d'intentar crear escola privada, que portaria aquella divisió, allunyant tal vegada de l'Església molts esperits senzills, val més crear una perfecta institució catequística, amb tots els mitjans i procediments moderns, que funcioni al redós de l'Església — a la qual les lleis reconeixen el dret d'ensenyar les seves doctrines — i que es faci compatible amb les hores d'assistència a classe dels alumnes en l'escola oficial, si és que aquests no tenen mitjà d'assistir a altra escola.

Més encara; si el professor de primera ensenyança de l'Estat és home tolerant i amic de la llibertat dels nois, pot patrocinar aquesta solució, extraofi-

cialment, és clar, i arribar a una perfecta intel·ligència respecte al particular. Així s'evita dividir la població escolar — cosa que hauria d'esdevenir fatal en pobles de poc veïnat — i així es poden portar al redós de la institució catequística nens que tal vegada restarien absents de l'escola confessional privada, obtenint-se una influència més ampla dins l'ambient de la població.

Naturalment que això no vol dir que calgui o es pugui prescindir de l'escola privada en els casos

en què aquesta sigui possible. Però constitueix una solució de caràcter general ben acceptable, que ja sabem que ha estat dibuixada en algunes poblacions de la nostra terra i que indubtablement haurà d'atreure molts adeptes en moltes altres poblacions.

Al principi, tot serà qüestió de tanteigs, cercant les solucions més adients. I nosaltres proposem l'esmentada per si algú en pot derivar alguna idea aprofitable respecte al problema dins de la seva localitat.

Un ric per l'amor de Déu! ⁽¹⁾

PER ANFÒS PAR

Aquesta es la preguera que prest, cuyde, haurem de fer los catalans; Senyor, doneunos richs que n'havem fretura! Nostra terra se decandeix; hom la ha nivellada en tots sentits; no hi ha homens d'alçaria moral; no n'hi ha que tinguin grans fortunes. Tots nos assemblèm. No hi ha l'esperó de la pujada, l'emuació de qui es mes amunt. Tant s'ens en dona tot; tot es gris y sens relleu.

Un gran polític anglés, Salisbury, digué que la causa del endarreriment de Turquia y d'Espanya era la manca de capitals. Se referia, es vijares, a capitalistes individuals, al agombolament de grans fortunes en sengles mans, a açó precisament tan combatut pels socialistes laïchs, y que pera posarse a tò ab la faysó del temps, se plauen també a combatre, no com a principi, sino en sa realitat y conseqüències, los socialistes catòlics, fonamentantse y expandint les encíclics de Lleó XIII y Pius XI.

Ara bé, com es norma constant en la esglesia catòlica, aquests sants pares atemperaven a les normes cristianes les doctrines polítiques en predicament, de la mateixa manera que si vingués la hora de despullarse de tota propietat individual en favor del estat, y de qu'aquest prengué a sa cura totes les necessitats y despeses de sos individus, la Esglesia podria recordar la organisació dels primers cristians y la de moltes ordres religioses actuals. En la teoria romana del dret de propietat y en moltes institucions feudals, trobá aixís mateix, nostra Esglesia, la interpretació cristiana.

Del fet d'haver donada escientment dits papes una interpretació catòlica del socialisme, no s'en segueix que'ls catòlics haguém de ésser necessàriament socialistes, o pera entendre'ns millor socialistes-catòlics. Dits papes no perjudiquen que la millora del mon hagi de venir ab lo socialisme o ab lo individualisme, ab lo règim estatal o ab lo capitalista. Ço que feren es donar la versió catòlica del socialisme, demostrant de má mestra com la esglesia verdadera se compagina ab totes les estructures socials y té solucions para tots els problemes polítichs.

Convé recordar tot açó, perque es de moda ja fa un quant temps entre los escriptors catòlics clamar contra les dretes, a les quals s'atribueix tot lo desballestament qu'aniquila Espanya (materia aquesta sobre la que hi ha molt a dir, y sobre la que potser me determini a dirhi la meua) y gallejar de socialista-catòlich,, com si s'esforcessin a recuperar un temps perdut y volguessin demostrar a les masses obreres

que catolicament també tenim solucions socialistes pera elles. Ara bé a casa nostra lo joch me sembla extramadament perillós, y esgarrifa pensar ço que esdevindria si anés a parar lo poder a mans dels socialistes-catòlics. Altrament llur triomf no es probable, puix nostre poble, qui malhauradament ja es socialista, no caurá en los rengles dels catòlics qui li ofereixen un socialisme moral, dreturer y rel·ligiós, semblant en organisació mes substancialment diferent, del immoral, despòtich y ateu qu'ells volen.

Pot, doncs, un catòlich continuar essent individualista, capitalista y enemich de la intromissió del Estat, y en nostre pahís que's caracterisa per la manca de cooperació y disciplina, en aytal grau, que ni conservadors ni revolucionaris saben organisarse, y abans som anarquistes que comunistes, y cantonalistes que bolchevichs, crech que no hi ha remey en les teories socialistes per cristianisades que sien. En altres terres poden aquestes ésser bones, mes entre nosaltres abans, ara y per milt de temps a venir, tota obra política o social bona es estat fruyt no d'una organisació sino d'un home.

Crech, doncs, que la tasca dels escriptors catòlics ací, hauria d'ésser de demostrar la possibilitat de la mellora moral y material del estament obrer per mitjà de la estructura capitalista de nostra societat, y a més d'enardir y preparar la eclosió de grans obres d'iniciativa individual, en seqüència ininterrompuda de moltes altres, que s'haurien de recordar més, y a les quals lo poble deu totes les mellores y tots los avenços de que fins ara s'es gaudit.

Cal fomentar la iniciativa individual, y no parlar tant d'organisations corporatives qu'a casa nostra may no fan rés. Y a fi de fer possible aquella iniciativa, cal enaltir y estimular l'obra bona del rich.

Naturalment pera que alguns richs fassin obres bones, fecundant les iniciatives dels homens de gran caràcter mancats de cabals, cal que hi hagi richs. Y ací venim a parar al titol d'aquest article.

La diatriba contra el rich es avuy un lloch comú d'uns y altres, d'ateus y de cristians. Ja sé qu'aques es per enveja miserable y qu'aquests salven sempre la qüestio de principi y se refereixen al rich dolent. Mes en la practica se generalisa sempre contra'l rich.

Les paraules de Jesús en l'Evangeli son lapidaries

(1) Accedint al prec de l'autor d'aquest article, el publiquem respectant la seva ortografia.

y meten de relleu la responsabilitat social dels afortunats. Convé, pero, per un instant, demanarse què era un rich en temps del Diví Mestre. No tinch lloch pera fer una disquisició històrica; comparem tant sols un rich dels temps dels romans, senyor absolut de la vida y fruyt de sos esclaus, ab poder quasi ilimitat sobre sa muller y fills, exempt per sa qualitat de les lleys qu'obligaven la plebs, vivin ab luxe assiatich, donantse plahers sibaritics y despenent sens mida en orgies y festes fastuosissimes ab lo pobre rich modern qui o bé treballa en la direcció de sos quefers ab tanta assiduitat com sos dependents o bé resta ociós tenint com grans disbauxes pertanyer a un circol, anant a teatros y a musich-halls y fer viatges al extranger. En lo fons fa lo mateix que molts de la classe mitjana y adhuch proletaria. ¿Ahont son avuy los richs qui fruexen ostentsament de llurs riqueses? Llevat d'Anglaterra (ahont per ironia son precisament los qui serven la bona política anglesa) podem respondre qu'enlloch. Especialment a casa nostra.

Los darrers, los vagorosos, son més de judicar per llurs vicis que per llurs riqueses y en quant als primers, los enfeynats, tampoch ne fruexen sino que les esmercen en llurs empreses ab signe bó o dolent pera llurs ànimes pero convenient pera la societat.

Resulta ridícol la lluyta de classes ací a Espanya ahont malhauradament hi ha poca diferencia social y tots nos mesurém el mateix racer. Regonech que la classe proletaria viu pitjor que la menestral y la patronal, mes apart de la mellora positiva qu'aquella ha anat conquerint, los avantatges futurs no depenen de la voluntat dels darrers sino que vindrán determinats per les condicions econòmiques, y pera que aquestes adquirexin un nivell d'estabilitat aytal que pressuposin un avenç de Catalunya nos son ab-

solutament indispensables molts richs, es a dir grans fortunes.

Nó 'ns en podem passar, ni adhuc pera l'acció catòlica. Pera que'l diner corri es necessari lo desnivell dintre la societat. Lo mon no es plá, ni geogràficament, ni financiera, ni espiritual. ¿Com hi pot haver, per exemple, a casa nostra, ni a Espanya, grans línies de vapor, sense capitalistes qui puguin arriscar y perdre no un sino diversos milions? ¿Y com pot esperarse qu'aquests richs minços qu'ara tenim montin grans empreses de pous de petroli, de mines, d'electricitat y de transports? ¿No veyem com totes aquestes grans indústries nos les prenen y exploten extrangers?

¿Y catòlicament? que volem fer per mitjà de subscripcions? Hi ha obres qu'exigeixen grans subvencions, importants dexes. Aquesta manca d'organització catòlica ¿a què se deu en bona part sino a fretura de cabals? ¿Com son dotats los nostres seminaris? ¿Ahont son les universitats catòliques y les revistes ben muntades que lluytin ab totes les armes modernes, y los escriptors ben pagats...?

Nos calen, richs, molts richs, pera les obres bones, y pera impedir qu'el pahis vagi descendint fins a un nivell africà. Nos calen richs pera les belles arts, que may son estat democràtiques. No contribuim a la animadversió contra ells; jo puch dir que no'm fa mal de cap qu'un milionari despengui en autos, trajes, sirvents, palaus, etc., y en cambi pera la societat seria un mal que no despengués. Nos calen richs; y nos cal treballarlos pera heuren alguns de ben catòlics; y nos cal ensenyarlos a ésser richs fentlos compendre la força immensa de que Deu los ha fet depositaris. Lo bé que llavors poden fer es gayre bé ilimitat.

Empero, no temo que tal com van les coses prest haurem de pregar per "Un rich per la mòr de Deu."

CATÒLIC:

Recorda els teus deures en ordre a l'educació i instrucció dels infants. Deures que pots sintetitzar en els dos següents:

Primer: Allunyar els teus fills de l'escola laica, car així ho diu l'Església;

Segon: Contribuir a l'escola catòlica, tant amb el teu esforç personal com amb els teus mitjans pecuniaris.

Qui en aquests moments de persecució no sent dins d'ell un zel i un esperit d'apostolat, ha començat la davallada cap a l'apostasia.

¿I qui pot dubtar que una de les més decidides i urgents formes de l'apostolat és, ara com ara, la del foment de l'escola catòlica? Les ànimes dels infants ho demanen a grans crits.

La Petita Casa de la Divina Providència a Torí

PER JOAN LONGI

(Acabament)

El canonge Cottolengo un dia, poc temps després d'haver hagut de tancar el Dipòsit de malalts que tenia davant del *Corpus Domini*, trobà una noia abandonada, que demanava caritat. El bon canonge pensà en aquells pisos, que tenia llogats sense utilitzar-los. Li vingué la idea de recollir als pisos no habitats aquella captaire que li enviava la Providència, i aquesta noia desgraciada fou l'origen de la família de les Ursulines, que aviat arribaren al nombre de 126.

Un altre dia, la Providència li portà un invàlid. El recollí amorosament a Valdocco. Al cap de poc temps els invàlids recollits eren uns quaranta. Amb ells el canonge Cottolengo formà una família, a la qual donà per protector Sant Antoni Abat. Formà després una família d'invàlides, a la qual va donar per protectora Santa Elisabet, mare del Baptista.

Altres personatges, fundadors d'illustres famílies de la Petita Casa, portà la Providència al bon canonge en moments propicis. Amb aquests personatges, ell va establir la família dels epilèptics, sota la protecció del Beat Amadeu de Savoia, i la de les epilèptiques, sota de la protecció de Santa Magdalena. Després, a fi de tenir separades les epilèptiques arribades a l'estat d'imbecilitat, formà encara una altra família, que tingué per protector l'arcàngel Sant Miquel.

Amb la mateixa mena de personatges establí la família dels sords-muts, sota la protecció del Salvador, i la de les sordes-mudes, sota la protecció de Sant Joan Baptista. Fundà encara un reformatori de noies, que posà sota la protecció de Santa Genoveva. Donà Sant Josep per protector d'una família que formà amb els orfes; i Santa Anna de la que formà amb les òrfenes.

Totes les famílies de la Petita Casa eren objecte de la més tendre sollicitud del bon canonge, però, segons testimonis fidedignes, ell sentí sempre una certa predilecció per a les famílies dels bons fills i de les bones filles, que posà sota la protecció dels Sants Innocents. Un dia la Providència envià al canonge Cottolengo una noieta d'uns dotze anys, completament imbècil. Aquesta fou la fundadora de la família de les imbècils, o de les bones filles. Després establí la dels bons fills.

A la Petita Casa hi ha diverses Congregacions religioses, fundades pel canonge Cottolengo. La de Sacerdots de la Santíssima Trinitat té la direcció espiritual de la Casa. Els Germans de Sant Vicenç de Paül són els encarregats de les infermeries dels homes i d'altres seccions masculines. Les Filles de Sant Vicenç, que ara són unes sis-centes a la Petita Casa, porten la direcció de l'establiment en tot allò que no és de la incumbència de les Congregacions masculines. Les Germanes del Sufragi, en llur monestir de la Petita Casa, es dediquen a pregar per a les ànimes del Purgatori, especialment per a

les més abandonades. Les Filles de la Pietat tenen per objecte honorar la Passió de Jesús i els Dolors de la Verge Santíssima i pregar per als agonitzants. Encara el canonge Cottolengo va fundar, dins de la Petita Casa, un convent de Carmelites Descalces i un altre de Taïdines o Penitents.

Altres fundacions de la Casa són també obra personal del canonge: les Probandes o Filles de la Verge, les Filles de la Divina Pastora i els Tomasins. Els successors d'ell encara augmentaren el nombre de Congregacions. Cal esmentar, en primer lloc, la de les Germanes del Sagrat Cor de Maria. Prepararen el material per al culte, fabriquen ornaments sagrats i preguen continuament per als missioners i per a la conversió dels infidels. Porten un hàbit molt vistent, amb combinació de peces de diferents colors: blanc, blau, verd i groc. Però llur silenci és absolut i perpetu. Totes les religioses d'aquesta Congregació són mudes. Quan el canonge Cottolengo rebé la sorda-muda, que fou la fundadora de la corresponent família, es mostrà molt content, i digué a les Filles de Sant Vicenç: "Aquestes criatures no hi senten ni parlen. No obstant, vindrà temps en què a la Petita Casa hi haurà un monestir de sordes-mudes, que florirà i donarà molta lloança al Senyor." El canonge Anglesio va fundar aquest monestir de mudes l'any 1848.

L'any 1852, el mateix canonge Anglesio fundà les Germanes del Sagrat Cor de Jesús, que observen perpètua clausura i silenci continu, interromput només una estona després de dinar i una altra després de sopar. Tenen adoració perpètua, preguen per a diverses necessitats espirituals i temporals i repassen els vestits i la roba blanca dels asilats. Les Filles de Santa Creu, que uneixen la vida activa a la contemplativa, foren fundades l'any 1854. Les Adoratius de la Preciosíssima Sang, de rigorosa clausura, ho foren l'any 1876.

D'ençà de l'any 1866 un nombrós estol de noies abnegades i robustes ajudaven les Filles de Sant Vicenç. L'any 1883, el P. Bosso, Superior de la Petita Casa, les constituí en família religiosa, que actualment té al seu càrrec les cuines. S'anomenen Germanes de Santa Marta. Les Germanes de Santa Eliana, que tenen per ofici rentar la roba en els safareixos i fer de recaderes, foren fundades l'any 1856.

Els successors del canonge Cottolengo fundaren tres famílies: els fills de Sant Antoni, joves o vells, que poden treballar una mica; les filles de Santa Clara, noies piadoses, que per alguna malaltia no han pogut entrar en cap Institut religiós; els Lluïns i Lluïnes, nens i nenes de quatre a deu anys. L'any 1888 fou edificat, dins de la Petita Casa, el gran Hospital de la Mare de Déu dels Dolors.

El funcionament perfecte, durant un segle, d'un rodam tan complicat, com el de la Petita Casa, sembla un veritable prodigi de la Providència. En una ocasió el rei Carles Albert, que apreciava molt el ca-

nonge Cottolengo, li digué: "Quan vostè falti, ¿què serà de la Petita Casa?" El bon canonge assenyala al rei un senzill canvi de sentinella, que hi havia. en aquell moment, a una porta del palau reial de Torí, i digué que una cosa semblant succeiria quan Déu vulgués treure'l d'aquest món i posar una altra sentinella de la seva Providència a la Petita Casa. Així succeí exactament.

El canonge Cottolengo tenia una confiança illimitada i gairebé exclusiva en la Providència. Prescindia molt de les providències humanes. No volgué mai la protecció del rei o del Govern. Creia que en sortiria perdent, perquè Déu Nostre Senyor es preocuparia menys de la Petita Casa, si aquesta comptava amb mitjans humans. Acostumava dir que són massa dues providències. Així no volia admetre els pobres o els malalts que portaven recomanacions, perquè considerava poc respectuós encomanar a les predileccions de la Providència divina, els que tenen protectors en aquest món i poden ésser emparats per la providència humana.

Déu Nostre Senyor ha recompensat, de la manera que ell sap fer-ho, la confiança del canonge Cottolengo i dels seus successors en la Providència. Mai els directors de la Petita Casa no han pensat en guardar per al dia de demà ni una part dels milions que moltes vegades han rebut, sense haver-los sol·licitat. Deia el piadós canonge: "Si la Providència veu que nosaltres pensem en el dia de demà, ella no voldrà pensar-hi." Conseqüent amb aquesta idea, algun vespre havia anat a repartir entre els pobres de la ciutat

els pocs diners que quedaven a la Petita Casa. Quan el professor Mattiolo, de la Reial Universitat, deixà dos milions, aquesta respectable suma serví per a pagar deutes i per a sostenir-se algun temps l'establiment. No hi havia deutes ni grans necessitats quan el banquer Andreis deixà un milió. Per aquest motiu la deixa va servir per a emprendre l'edificació del nou Hospital de la Mare de Déu dels Dolors.

Els favors i els dons fets a la Petita Casa semblen espontanis. En realitat, són sempre inspirats i de vegades forçats per la Providència. A Torí, un dia del mes de setembre de l'any 1917, el que escriu aquestes ratlles topà amb una d'aquelles sèries de petites contrarietats que impedeixen la realització del programa preparat per endavant. Llavors anà a parar a la Petita Casa, i allí es trobà amb què les Religioses malaltes a la infermeria necessitaven d'ell un favor fàcil de fer, però de no escàs valor espiritual. Sentí una de les emocions més fortes de la seva vida, en veure que havia estat una joguina i un instrument de la Providència, per a un detall de la vida de la Petita Casa en aquell dia.

L'obra del canonge Cottolengo no ha quedat reduïda a Torí. L'any 1917 eren més de cinc-centes les Cases d'Itàlia i de l'estranger, com les de Trípoli i la de Jerusalem, on hi havia establertes Religioses de les Congregacions de la Petita Casa. Aquell any el bon canonge fou beatificat pel Papa Benet XV. Tot això ha fet que l'Establiment de Valdocco fos més apreciat i millor socorregut. ¡Admirables combinacions de la Providència!

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

Una cosa nova! CUBITOS CENOVIS

amb extracte de vitamines completament vegetals

Dos "cubitos" 0'25 ptes.

Dipòsit General:

Casa Santiveri, S. A.

CALL, 22 - BALMES, 5 - TRAFALGAR, 7 - MALLORCA, 247

JA SOU SUBSCRIPTORS

DE

CATALUNYA SOCIAL?

FOMENT DE PIETAT

OBRES TEATRALS

PER A HOMES

La Llum de l'Establia (Pastorets nous), per Mn. Marià Tubau, Prev. Quatre actes.**La Fúria.** Drama, per F. Bonaventura. Tres actes.**Llar morent.** Drama, per Mn. R. Saborit, prevère. Tres actes.**Ling-Fu.** Comèdia, per V. Coma i Solei. Tres actes.**Els misteris de l'Hostal del Sol.****Una Creu vora el camí.** Fantasia poemàtica, per Josep Miracle. Un acte.**Diners que sagnen.** Comèdia dramàtica, per Mn. Francesc Gay. Tres actes.**La força de la tradició.** Drama, per Joan Civit i Josep Farré. Tres actes.**Soldats de Crist.** Episodi tràgic, per Mn. Tomàs Bellpuig, Prev.**Sang Tortozina.** Drama històric, per Mn. Tomàs Bellpuig, Prev. Dos actes.

PER A NOIES

L'Esposa virginal. Poema dramàtic, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev.**Fabiola,** per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev. Quatre actes.**La Rosa beneïda.** Drama, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev. Tres actes.**La venjança de la reina.** Drama, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev.

PER A NOIS

El màrtir de l'Eucaristia. Drama, per Mn. Tomàs Bellpuig, Prev. Dos actes.**Quadrets i diàlegs catequístics,** per Mn. Josep M.ª Viadín, Prev.

FOMENT DE PIETAT

BIBLIOTECA D'EXERCICIS

OBRA NOVA

Acaba de publicar-se el volum V d'aquesta Biblioteca i que porta per títol

Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola

Segona setmana

Primera part

Volum de 296 pàgines

En rústega, 3 ptes.; enquadernat, 4'50 ptes.

FOMENT DE PIETAT

OBRA NOVA**Missió Providencial de Santa Teresa de Jesús Infant**

per

Ferran de Sagarra i de Siscar

八

Volum de 192 pàgines

2 pessetes

BIBLIOTECA BALMES

Vol. IX

Any 1933

Analecta Sacra Tarraconensia

FASCICLES PUBLICATS:

Fasc. I. **Ensayo sobre las consecuencias físico-matemáticas de la teoría tomista de la materia y forma,** por David García, C. M. F.

136 planes

8 ptes.

Fasc. II. **Estudis Històrics.**

288 planes

10 ptes.

EN PREMSA:

Fascicle III. **Bibliografia Hispànica.**

Joan BUSQUETS

MESTRE EBENISTA i TAPISSER
DECORADOR

**MOBLES i OBJECTES
D'ART i DE FANTASIA**

AGENCAMENT D'INTERIORS
MODERNS i D'ESTIL

ESTUDI, TALLERS i EXPOSICIÓ:
PASSEIG DE GRÀCIA, 36
TELÈFON 16825
B A R C E L O N A

E. IMBERT

PLANXES PERFORADES

DE TOTA MENA

FABRICACIÓ NACIONAL "IMAR"

VIA LAIETANA 38
TELÈFON 24842-BARCELONA

JA SOU SUBSCRIPTORS
DE
Catalunya Social?

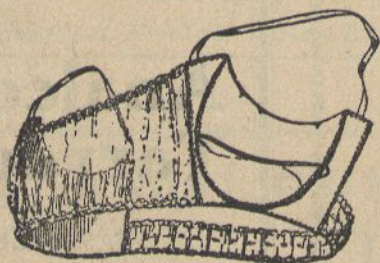
Hules - Plomers - Impermeables

CASA ROSICH

Central: Ronda St. Pere, 7. Tel. 19923. - Sucursal n.º 1: Avda. Portal de l'Angel, 25. Tel. 19613. - Sucursal n.º 2: Tapineria, 33. Tel. 12940

GORRES PER A BANY

SABATILLES i CINTURONS - FLORS - ESPONGES
TOT DE CAUTXÚ EXTRA. - LA MÉS EXTENSA VARIETAT DE MODELS

DESSUADORS

El més extens i variat
assortit en models di-
ferents en qualitat, for-
ma i tamany als preus
més econòmics

Linòleums - Aspiradores

BARCELONA

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. — Barcelona

RUBI

35

(Barcelona)

"ENDAVANT"

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA